

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 743/2016-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. decembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] zastúpenej advokátom JUDr. Romanom Blažekom, Advokátska kancelária JUDr. Roman Blažek, s. r. o., Pohraničná 4, Komárno, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obdo 13/2016 a jeho uznesením z 2. marca 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. novembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obdo 13/2016 a jeho uznesením z 2. marca 2016 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Nitra (ďalej len „okresný súd“) zmenkovým platobným rozkazom č. k. 29 Zm 204/2012-21 z 5. apríla 2013 (ďalej aj „zmenkový platobný rozkaz“) uložil žalovanému v 1. rade a sťažovateľke ako žalovanej v 2. rade, aby do troch dní odo dňa doručenia zmenkového platobného rozkazu spoločne a nerozdielne zaplatili žalobcovi zmenkovú sumu 1 920 € spolu so 6 % ročným úrokom zo sumy 1 920 € od 23. septembra 2012 do zaplatenia a uhradili trovy konania vo výške 115 € alebo aby v tej istej lehote podali na súde odôvodnené námietky, v ktorých musia uviesť všetko, čo proti zmenkovému platobnému rozkazu namietajú, spolu so zaplatením súdneho poplatku za námietky 115 €.

3. Sťažovateľka v súlade s § 175 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) podala v zákonnej lehote proti zmenkovému platobnému rozkazu námietky. Žalovaný v 1. rade proti zmenkovému platobnému rozkazu nepodal námietky, preto ani nebol účastníkom námietkového konania.

4. O námietkach sťažovateľky rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 29 CbZm 461/2013-75 z 21. februára 2014 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) tak, že zmenkový platobný rozkaz ponechal voči sťažovateľke v platnosti v celom rozsahu a zároveň jej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov námietkového konania.

5. Na základe odvolania sťažovateľky Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 15 CoZm 191/2014-109 z 12. mája 2015 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) potvrdil rozsudok okresného súdu a druhým výrokom nepriznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi vyslovenými v rozsudku okresného súdu, na ktoré poukázal.

6. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP z dôvodov podľa § 241 ods. 2 písm. a), b) a c) OSP.

7. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu odmietol ako neprípustné.

8. Sťažovateľka namieta porušenie svojich označených práv postupom najvyššieho súdu v dovolacom konaní a jeho uznesením a uviedla, že svoju sťažnosť *„odôvodňuje porušením práva na riadne, dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, porušením práva na predvídateľnosť rozhodnutia, porušenie princípu právnej istoty, a tým aj právo účastníka konať pred súdom“*. Sťažovateľka uviedla, že *„poukázala v doterajšom konaní na niekoľko rozhodnutí súdov v identickej veci, ktoré vôbec neboli vzaté do úvahy“*, a podstatný obsah týchto rozhodnutí vo svojej sťažnosti cituje. Zároveň sťažovateľka uviedla, že pre *„nedostatok dôvodov napadnutého uznesenia nie je možné zistiť, prečo sa porušovateľ odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe“*. V závere zdôrazňuje, že podľa jej názoru sa najvyšší súd odklonil od judikatúry ústavného súdu v otázke požiadavky na právnu istotu rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ako aj od vlastnej rozhodovacej činnosti vyplývajúcej zo spoločného stanoviska občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. R 93/2015 z 20. októbra 2015 k postupu súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov s uplatneným právom zo zmenky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa.

9. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5Obdo/13/2016 porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obdo/13/2016 zo 02.03.2016 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľke... trovy konania...“

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

13. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

14. Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v dovolacom konaní a jeho uznesením, ktorým bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľky proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu ako neprípustné.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

16. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II.ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

17. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

18. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

19. Ústavný súd zvyrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. *Georgidias c. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho konania považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torijo c. Španielsko* z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05).

20. Ústavný súd pre účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu (aj v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu

a rozsudkom okresného súdu) z hľadiska ústavnej udržateľnosti jeho záverov, resp. z hľadiska dostatočného odôvodnenia v príčinnej súvislosti s namietaným porušením sťažovateľkou označených práv a konštatuje, že najvyšší súd sa relevantne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými v danej veci a svoje závery dostatočne odôvodnil.

21. Obsah dovolania sťažovateľky proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu zhrnul najvyšší súd v napadnutom uznesení takto:

„Žalovaná v 2. rade v dovolaní uviedla, že súdy porušili jej právo na predvídateľnosť rozhodnutia, ako aj jej právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, čím jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Má za to, že pre nedostatok dôvodov napadnutých rozhodnutí nie je možné zistiť, prečo oba súdy zmenku považovali za platnú napriek tomu, že je množstvo rozhodnutí, ktoré konštatujú opak - pluralita platobných miest. Žalovaná v 2. rade je toho názoru, že súdy mali platnosť zmenky skúmať ex offi bez ohľadu na to, či to bolo namietané.

Podľa žalovanej v 2. rade súd prvého stupňa pochybil, keď vôbec vydal zmenkový platobný rozkaz. Podľa žalovanej v 2. rade mal súd prvého stupňa nariadiť termín pojednávania a žalobu zamietnuť. Uvedené podľa nej vyplýva z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo 4. decembra 2013 sp. zn. 3CbZm 20/2013 ako aj z rozsudku Okresného súdu Trnava z 25. septembra 2013 sp. zn. 23CbZm 2/2013. Duplicita platobných miest spôsobuje neplatnosť zmenky, ako uvádza aj rozhodnutie Okresného súdu v Bratislave z 10. marca 2009 sp. zn. 1CbZm 29/2008, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR z 28. júna 2006 sp. zn. 29 Odo 1645/2005, či rozhodnutia Vrchného súdu v Prahe z 27. mája 1997 sp. zn. 5Cmo 40/96 a z 30. júna 1999 sp. zn. 9Cmo 160/99 a rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR z 31. marca 2010 sp. zn. 29Cdo 2352/2008. Žalovaná v 2. rade tiež poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 10. februára 2014 sp. zn. 50bdo 32/2013.“

22. Najvyšší súd v napadnutom uznesení správne konštatoval, že prípustnosť dovolania sťažovateľky proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu mohla založiť len danosť niektorej zo závažných procesných väd konania menovaných v § 237 ods. 1 OSP. Pritom zdôraznil, že z hľadiska § 237 ods. 1 OSP sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a)

až g) citovaného ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia ďalej uviedol, že sťažovateľka „procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. nenamietala a existencia týchto vád v dovolacom konaní ani nevyšla najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia žalovanej v 2. rade, že jej bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, čo zakladá dovolací dôvod podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

Vadou konania podľa uvedeného zákonného ustanovenia je taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Napríklad môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. ide aj vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Žalovaná v 2. rade v dovolaní namietala porušenie jej práva na predvídateľnosť rozhodnutia a riadne odôvodnenie rozhodnutia, čím jej mala byť odňatá možnosť konať pred súdom.

Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

Podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca

(žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa opakovane Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolací súd postačujúco odôvodnil svoj rozsudok, ktorým nadviazal na rozsudok súdu prvého stupňa, ktorý ako vecne správny potvrdil. Podľa dovolacieho súdu nižšie súdy dostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia; ich zdôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 O. s. p). Konanie pred súdom prvého stupňa a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. V prípade, ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým tvorí jeden celok.

Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je zjavné, že sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd poukázal na

charakter zmenkového konania, ako aj na jeho špecifiká a koncentračnú zásadu. Zároveň odvolací súd poukázal aj na osobitosť postavenia avalistu v rámci zmenkových vzťahov, ktoré je iné ako postavenie ručiteľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z týchto dôvodov dospel k záveru, že závery odvolacieho súdu nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutej časti rozhodnutia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p. v spojení s ust. § 167 ods. 2 O. s. p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv navrhovateľa. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

V súvislosti s ďalšou výhradou žalovanej v 2. rade, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) považuje Občiansky súdny poriadok za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné); samotná táto vada ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je totiž v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Žalovaná v 2. rade namietala aj to, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorý ale prípustnosť dovolania nezakladá.

Kedže v danom prípade dovolanie nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné, nebola preukázaná existencia namietanej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a neboli zistené (ani tvrdené) iné vady uvedené v § 237 ods. 1 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej v 2. rade podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.“.

23. Ústavný súd zdôrazňuje, že rozsah jeho prieskumnej právomoci bol vymedzený petitom sťažnosti sťažovateľky. Preto ak sťažovateľka namieta porušenie svojich práv postupom a uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté jej dovolanie proti rozsudku krajského súdu z dôvodu jeho neprípustnosti, a sťažnosť *„odôvodňuje porušením práva na riadne, dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, porušením práva na predvídateľnosť rozhodnutia, porušenie princípu právnej istoty, a tým aj práva účastníka konať pred súdom“*, ústavný súd mohol urobiť predmetom predbežného prerokovania len prieskum záverov najvyššieho súdu vo vzťahu k posúdeniu prípustnosti dovolania sťažovateľky. Je potrebné poznamenať, že obdobne, ako bol vecný prieskum správnosti záverov krajského súdu vylúčený z prieskumnej právomoci najvyššieho súdu pri skúmaní danosti dôvodov prípustnosti dovolania, neprináleží takýto prieskum urobiť z hľadiska ústavnej udržateľnosti týchto záverov ani ústavným súdom, pretože sťažnosť sťažovateľky nesmeruje proti rozsudku krajského súdu.

24. Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv postupom a uznesením najvyššieho súdu, odmietol jej sťažnosť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

25. Vzhľadom na to, že sťažnosť ako celok bola odmietnutá, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky formulovanými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2016